

Kázanie brata Franka z roku 1974 určené pre mládež

Na tomto mieste, ako sme častokrát povedali, nie je zvestované nič iné než Božie Slovo a každý má právo všetko skúšať podľa Božieho Slova. Nie podľa toho, čo ustanovil nejaký smer viery, ale podľa Svätého Písma.

Ak chceme pred Bohom obstáť, tak sa musíme nechať napraviť podľa Božieho Slova. A práve v čase, v ktorom teraz žijeme, záleží na tom, aby sme zostali v Bohu, a to sa deje tak, že zostávame v Božom Slove. Kto vyjde z Božieho Slova, ten už nie je v Bohu. Dost často sme počuli, že Božie Slovo je absolútna pravda, a pokiaľ sme v súlade s Božím Slovom, sme v súlade s Bohom. Človek, ktorý nie je v súlade s Božím Slovom, nie je v súlade s Bohom. To je skutočnosť, ktorú nemôže nikto zmeniť.

Dnes večer máme v úmysle zvláštnym spôsobom hovoriť s našou mládežou. Sú veci, ktoré sú učiteľsky pevne stanovené a v ktoré všetky veríme a prijímame ich a sme presvedčení o tom, že práve mládež by nemala byť ukrátená, ale že v otázkach života im musí byť poskytnutá pomoc. Veríme, že ak sa necháme napraviť Božím Slovom, prichádza táto pomoc od Boha. Tu je slovo zo Žalmu 119, začneme 7. veršom:

„Oslavovať Ťa budem v úprimnosti srdca, keď sa budem učiť súdom Tvojej spravodlivosti. Budem ostrihať Tvoje ustanovenia, len ma nikdy neopusti. Čím očistí mládenec svoju cestu? Tým, že sa bude chovať podľa Tvojho Slova. Hľadám Ťa celým svojím srdcom; nedaj mi zablúdiť od Tvojich prikázaní! Vo svojom srdci som ukryl Tvoju reč, aby som nezhrešil proti Tebe. Požehnaný si Ty, Pane; vyuč ma Svojím ustanoveniam! Svojimi rtami budem rozprávať všetky súdy Tvojich úst. Na ceste Tvojich svedectiev sa radujem ako akémukoľvek bohatstvu. Rozmýšľam o Tvojich nariadeniach a hľadím na Tvoje cesty. Kochám sa v Tvojich ustanoveniach; nezabudnem na Tvoje Slovo.“

Obzvlášť deviaty verš:

„Čím očistí mládenec svoju cestu?“

Odpoveď znie:

„Tým, že sa bude chovať podľa Tvojho Slova.“

Na základe otázok, ktoré tu boli medzi bratmi v uplynulých dňoch prejednávané, mi leží na srdci hovoriť o tom, čo sa veriacemu patrí a ako máme alebo musíme tieto veci vyžívať a uplatňovať.

Vy viete, moje srdce bije, nie je vôbec ľahké o tom hovoriť, obzvlášť keď tu sedí toľko ľudí, ktorí to možno môžu posúdiť lepšie ako ja, ale podľa najlepšieho vedomia a svedomia chceme v Svätom Písme sledovať niektoré témy, nie aby sme súdili, nie aby sme posudzovali, ale aby sme pomohli a aby sme sa z toho mohli poučiť.

Verím, že všetci, ktorí už s niekým kráčame spoločnou cestou života, vieme, že sú prakticky len dve rozhodnutia, ktoré majú v našom živote veľký význam. Prvé rozhodnutie je naše **rozhodnutie pre Ježiša Krista**. Rozhodnutie, ktoré nás s Ním spojí nie len na čas, ale na večnosť. Druhé rozhodnutie, ktoré spája dvoch ľudí počas ich života, je **rozhodnutie jeden pre druhého**.

Aby sme si ušetrili starosti, musíme poukázať na to, že každý človek, ktorý činí to druhé rozhodnutie, to musí činiť v modlitbe, po mnohom premýšľaní, v plnej istote a bez najmenšej pochybnosti. Človek, ktorý začína spoločnú cestu života pochybnosťami, urobil najväčšiu chybu svojho života. Človek, ktorý sa najskôr rozhodne, a potom sa ešte pozerá doprava a doľava... aby som sa vyjadril zreteľne: Človek, ktorý ešte svojimi očami pozerá sem a tam, aby porovnával, aby sa prípadne ešte opravil, taký človek ešte nie je zrelý na to, aby s niekým kráčal spoločnou cestou života. Až potom, keď má absolútnu a úplnú istotu – nie podľa toho, čo vidíme zvonku – ale na základe istoty, ktorú vložil do srdca sám Boh, len tak potom bude môcť obstať v ťažkostiach, ktoré život prináša, ako sa ľudovo hovorí, cestou skrze doliny i výšiny.

Počas týchto dní sme upriamení na to, aby sa mohli biblicky usporiadať a napraviť všetci, ktorí sa nechajú.

Otázka našej mládeže skutočne znie: **„Ako majú byť tieto veci v Božom kráľovstve užívané?“**

Chcel by som, aby ste mi porozumeli, že aj keď sa tu vyjadrujem, nikomu nič nevyčítam, keď hovorím, že Boží služobník alebo kazateľ zboru a rovnako i starší zboru tu nie sú len na to, aby kázali, ale aj na to, aby skutočne stáli k dispozícii s radou v čase rozhodovania, v ktorom sa dvaja ľudia nachádzajú. Je jednoducho nemožné tieto veci pred sebou neustále tlačiť a len tak nejak fungovať. Ak neprichádzajú v plnej istote pred Bohom, tak je otázne,

či to, čo sa tu vpredu [pri svadbe] hovorí, môže byť pred Bohom vôbec povedané. Ak niekto na tomto mieste alebo hocikde inde hovorí: „Čo Boh spojil, človek nech nerozdeľuje“, tak sa predpokladá, že je presvedčený, že tých dvoch skutočne spojil Boh. A ak o tom existuje nejaká pochybnosť, tak to môže byť vyslovené, pretože by to malo zaznieť, ale nie vždy to tak aj naozaj musí byť. A pretože nie sme naďalej ochotní vystavovať naše svedomie tomu, že na tomto mieste niečo vyslovíme len tak, ale to, čo tu vyslovíme, chceme pred Bohom môcť vysloviť v istote, že to tak naozaj je. Nehovorím to teraz preto, lebo by som chcel povedať niečo niekomu konkrétnemu, alebo aby som niečo spochybňoval. Leží mi však na srdci nedotýkať sa minulosti, ale budúcnosti, aby sme raz a navždy vyjasnili, čo sa v tejto veci Božím deťom sluší. Vieme, ako je to vo svedení, ale my nie sme z tohoto sveta, tak to čítame v Svätom Písme:

„Zo sveta nie sú, ako Ja nie som zo sveta.“ [Jn 17:14 a 16]

A ak sme teda dospeli k tejto téme, prečítame biblické miesta, ktoré o nej hovoria. Od samého počiatku sveta to bolo tak, že Boh ľudí, ktorí boli pre seba určení, zviedol dohromady. Presne tak dobre vieme, že je v tejto oblasti mnoho utrpenia a človek si skrze prevrátenú voľbu môže spôsobiť bolesť, ktorú už nie je možné napraviť. Slovo, ktoré by som k tomu chcel prečítať, je v 1. liste Tesaloničanom, kapitola 4 od verša 1 [podľa nem. prekladu]:

„A tak ostatne, bratia, prosíme vás a napomíname v Pánu Ježišovi, aby ste v tom, ako ste prijali od nás, ako sa máte chovať a ľubiť sa Bohu, ako sa aj chováte, aby ste v tom ešte väčšmi hojnili. Lebo viete, ktoré príkazy sme vám dali skrze Pána Ježiša.

*Lebo to je vôľa Božia – **vaše posvätenie**, aby ste sa zdržali od smilstva, aby jeden každý z vás vedel získať svoju manželku v posvätení a v počestnosti, nie v náruživosti žiadosti ako aj pohanovia, ktorí neznajú Boha, aby sa nikto nezadlžil prestúpením, pretože je Pán pomstiteľom všetkého toho, ako sme vám už aj prv povedali a osvedčili. Lebo nepovolal nás Boh nato, aby sme žili v nečistote, ale v posvätení.*

Preto tedy, kto opovrhne (týmito pokynmi), neopovrhne človekom, ale Bohom, ktorý aj dáva Svojho Svätého Ducha do nás.“

Ako sme už povedali, všetci by sme sa chceli Bohu vo všetkých veciach ľubiť tak veľmi, ako to len vieme a sme schopní.

A ešte jedno by som chcel povedať: minulosť nemôžeme vrátiť späť, ale môžeme jeden druhému pomôcť a budúcnosť prenechať

Bohu vo viere, že skôr než mládenec preniesie cez svoje rty jediné záväzné slovo, modlí sa tak dlho, aby potom, keď prehovorí, nebola dotyčná v nejasnosti, ale aby vedela, že to nie je žiadny vtip, ale vážna vec. Neverím, že si veriaci mladý muž môže dovoliť klopať na mnohé dvere, ale musí vedieť, že keď niekde klope, bude mu otvorené. To sa jednoducho patrí a to musí Boh z milosti darovať ako prvé.

Možno vám to dnes pripadá smiešne, ale keď to bolo tak ďaleko so mnou, tak som hovoril so svojím otcom, a pýtal som sa ho na to. Mohli by ste povedať: „Nuž, brat Frank, bolo to nutné?“ Pre mňa áno a verím, že pre všetkých, ktorí majú pred svojimi rodičmi toľko rešpektu. Biblia hovorí o znamení tohoto času, že deti budú svojim rodičom neposlušné, ale ak máme veriace deti, tak od nich smieme vyžadovať, a taktiež Boh to smie vyžadovať, že budú vo všetkých veciach poslušné a budú vedieť, že rodičia to myslia so svojimi deťmi najlepšie.

Ak teda mladý muž dosiahol správny vek a má potrebnú zrelosť, nie 15 alebo 16 rokov, ale až neskôr, a je si skutočne vedomý a má istotu, že nechce ísť životom sám... A chcel by som raz veľmi zreteľne povedať, že pre nás, ktorí sme veriaci, je dlho nenaplnená nádej to, čo robí srdce chorým [Pr 13:12]. Tak to stojí napísané už v Prísloviach. Mladý muž by mal roky mladosti vyplniť inými vecami než takýmito myšlienkami. Jedine, že by prišiel ten správny čas, keď túto vec môže uskutočniť a previesť do praxe. Inak sa počas dňa a noci dostane do ťažkostí, bude sa namáhať a trápiť, nevediac, ako tú vec ovládnuť – a pritom si to skutočne zapríčinil sám, pretože živil svoje vedomie a podvedomie takýmito myšlienkami. Takže takýmito myšlienkami by sme sa mali zaoberať až vtedy, keď príde správny čas. **Toto platí samozrejme len pre bratov, nie pre sestry, lebo sestry sa takýmito myšlienkami nemajú zaoberať vôbec, ale vyčkať, až niekto príde a požiada ich o ruku, a aj potom je ešte stále dosť času nechať srdce na pokoji.** Prečo by mali tieto veci byť v živote príčinou toho, že sami seba uvedieme do ťažkostí pod bremeno, spod ktorého sami nedokážeme vyjsť, a stále znovu si musíme klásť otázku: „Ako je to možné?“ Ale ak sme si to sami spôsobili, tak musíme byť samozrejme pripravení niesť dôsledky.

Bratia boli pri rozhovore, v ktorom americkí bratia a niektorí aj tu zmienili, čo práve o tejto veci povedal brat Branham. Myslím, že teraz nemôžem povedať všetko, čo by malo zaznieť, a musím to raz

povedať našej mládeži osobitne. Avšak len toľko: **Už sľub, ktorý veriaci muž dá, nie je vec, ktorú dnes dávame a zajtra môžeme vziať späť.** Naše áno by malo v každom prípade znamenať áno [Jk 5:12] a než takéto áno môžeme povedať, musíme mať istotu. A keď potom hovoríme s matkou a otcom alebo so staršími zboru, musí byť táto istota už v našom srdci.

To sa ale môže stať až potom, keď sme sa veľmi usilovne modlili, stalo sa nám to núdzou a potrebou a vieme, že prišiel správny čas. A ak ste stretli sestru, o ktorej viete, že s ňou pôjdete spoločnou cestou života, tak sa to stalo u vás a taktiež u nej. Nie je to skúšanie, nie ohmatávanie tu alebo pocity tam, ale spojenie od Boha. A potom môžeme s istotou povedať, „Čo Boh spojil, to nemôže žiaden človek rozdeliť, aj keby sa o to pokúšal“ – pokiaľ to Boh zviedol dohromady, nemohol by to človek rozdeliť.

Takže aby boli odstránené ťažkosti, chceme sa i v tejto veci napraviť, pretože sa jedná o rozhodnutie, ktoré nemôžeme dnes urobiť a zajtra vziať späť, nie, jedná sa o zmluvu. Ako som už povedal, sú len dve rozhodnutia, ktoré majú mimoriadny význam: Jedno je rozhodnutie pre Ježiša Krista, pretože s Ním chceme prežiť večnosť. To druhé rozhodnutie, ktoré je však taktiež dôležité a týka sa spoločnej cesty životom, je predsa voľba osoby, s ktorou chceme kráčať životom. **A nie je žiadna iná vec v živote, ktorú musíme prinášať pred Božiu tvár s tak mnohou modlitbou a tak mnohým prosením a vážnosťou, ako tieto dve rozhodnutia.** Všetko ostatné môžeme odvolať. Ak sa dnes rozhodnem kúpiť jedno auto, zajtra sa môžem rozhodnúť kúpiť si iné. Každé rozhodnutie, ktoré sme učinili, môžeme pozmeniť alebo odvolať. Raz nás to aj niečo stojí a inokedy zasa nie, ale môžeme to urobiť. Ale rozhodnutie pre Ježiša Krista, ktoré je učené pred Bohom a s Bohom, platí naveky. Lebo je písané [Hozeáš 2:19]:

„A zasnúbim si ťa na večnosť a zasnúbim si ťa v spravodlivosti a v súde, v milosti a v mnohom zľutovaní...“

To povedal Boh tým Svojim.

Druhá otázka znie: **Čo sa patrí mladým ľuďom, keď prídu ku zvestovaniu Božieho Slova a keď odchádzajú z bohoslužby?**

Počas dní, kedy tu boli bratia, som si skutočne musel vypočúť výčitku, že mladiství ľudia v našom strede, síce nie priamo odtiaľto, sa chovalo neprístojne a to dokonca na tomto mieste.

Nie je to pre nás jednoduché, rozumejte nám, milí mladí. Vy ste generácia, ktorú Boh povolal a miluje rovnako ako nás alebo iných. V Božom dome však musí byť bázeň a rešpekt pred Bohom a Jeho Slovom a všetko ďalšie, čo k tomu patrí, tu jednoducho musí byť. Po bohoslužbe nemôžeme ísť jednoducho na ulicu, aby sme sa bavili o niečom smiešnom alebo sa tak chovali. To sa nepatrí! Ak vidíte ísť ľudí z nejakej bohoslužby, úplne jedno odkiaľ, idú takmer mlčiace, pretože prijali Slovo a nechávajú ho v sebe pôsobiť a premýšľajú o ňom. Je nezodpovedné a nesmie sa to diať, že sa na tomto mieste necháme strhnúť vecami, ktoré sa veriacim jednoducho neslušia, a už vôbec nie ľuďom, ktorí chcú byť vytrhnutí a tvrdia, že Pánovi slúžia a stoja na Jeho strane! Všetko má svoje miesto a čas, ale toto miesto je tu len na to, aby tu bolo počuť Božie Slovo a ľudia by mali bez chechtania prichádzať a bez chechtania odchádzať. Ak sú veci, o ktorých mladí musia hovoriť alebo ich činiť, tak, keď už to musí byť, tak na to majú v súkromí dostatok času.

Položte si však otázku: Ak vás ľudia vidia vychádzať a ulica sa mení na miesto vtipov. Čo si majú ľudia o tom myslieť? Myslíte si, že potom prídu do tejto sály, aby počuli Božie Slovo? Nie. Musíme si jednoducho sami vstúpiť do svedomia a Boha z celého srdca úpenlivo prosiť o to, aby nám v tejto veci pomohol.

Dobre viete, že my sme tí poslední, ktorí by chceli na niekoho uvaliť bremeno, pod ktoré by sme sa sami nepostavili. Ale verím, že skutočne prišiel čas, a je jedno či sme mladí, alebo starí, keď musíme dbať o to, aby sme neboli niekomu urážkou alebo pohoršením, ale aby sme boli skrze milosť Božiu k požehnaniu. A preto nechceme, aby ste to, čo tu teraz zaznelo, chápali ako výčitku, ale to úplne jednoducho prijali ako od Pána, pretože On nás miluje a chce nás napraviť.

Máme dostatok možností, či pri hraní alebo spievaní, kde môžu mladí v čistote a svätosti pred Bohom uplatňovať svoje talenty a to, čo im Boh dáva.

[Späť k téme manželstva] Ako už bolo povedané, keď príde správny čas, nebudete ukrátení. Ale je skutočne nezmysel, aby sa týmito myšlienkami 16, 17 alebo 18-ročný chlapec vôbec zaoberal, pretože nevie zaručiť praktické prevedenie a uvedie sám seba do ťažkostí, do skutočnej núdze. A kto mu z nej pomôže von?

Preto, kým tieto veci ešte vôbec neprichádzajú do úvahy, chceme náš čas vyplniť premýšľaním a činorodo. A potom máme ešte dostatok času zaoberať sa tým, čo pred nami stojí.

Možno povieť: Musí to tak byť? Ja som ten posledný, kto by vydával predpis ustanovujúci vek, ale nemôžem inak. Prečo si máme spôsobovať núdzu, keď to vôbec nie je potrebné? **Čoho je srdce plné, čím sú myšlienky živé, tým sa riadi naše telo.** A odtiaľ prichádza celá táto núdza. Len preto! Ona neprichádza, ak sa správnym spôsobom zaoberáme myšlienkami a schopnosťami, ktoré máme k dispozícii, ale len vtedy, keď svoju myseľ živíme vecami, ktoré nemôžu byť premenené v skutok – len tak sa dostaneme do ťažkostí.

Tu Sväté Písmo hovorí [podľa nem. prekladu]:

„To je vôľa Božia, vaše posvätenie, aby ste sa vyvarovali smilstva, aby si každý z vás vedel získať svoju vlastnú ženu vo svätosti a počestnosti, nie vo vášnivej žiadosti ako pohanovia, ktorí Boha nepoznajú.“

To je Božie Slovo a pod to sa musíme všetci skloniť a postaviť! Nemôžeme v nás jednoducho živiť veci, ktoré nakoniec vzbudia vášň, ale, ako je napísané – „*vo svätosti a počestnosti*“ pred tvárou všemohúceho Boha. Potom na tom spočívne požehnanie a potom na tom človeku spočívne Božie zaľúbenie. Ďalej tu stojí:

„...aby sa nikto nezadlžil prestúpením ... pretože je Pán pomstiteľom všetkého toho...“

V tejto veci by sa nikto nemal zadlžiť. A či mi to veríte alebo nie, to je ten pôvodný hriech a pomimo všetkého iného nás satan nechá prejsť, ale do tejto veci nás bude chcieť uvrhnúť, pretože to je vec, skrze ktorú prišiel na ľudstvo hriech a Boží hnev. Práve v tom leží pokušenie, a preto v tejto veci Pavol vyslovil skrze Ducha Svätého napomenutie. Najprv predkladá Pavol pudený Duchom Slovo:

„...lebo to je vôľa Božia, vaše posvätenie, že by ste sa vyvarovali všetkého nečistého...“

A a potom hovorí doslova:

„...a vy predsa viete, aké pokyny sme vám vydali v poverení Pána Ježiša.“

Stojí to teda v Svätom Písme a pre tých, ktorí Bohu slúžia a ktorí Mu patria, je v Svätom Písme odpoveď na všetko. A ako sme čítali, pokiaľ sa držíme Božieho Slova, tak v našom živote

pôjde všetko dobre. Neurobíme žiadne rozhodnutie preto, lebo ho za nás urobil niekto iný. Tu sa dvaja sami rozhodnú a budú vedieť: To je Božia cesta, ktorú určil pre mňa. A potom nám nikto v tom nemôže brániť.

Ale aby sme získali istotu, nie je nikdy prevrátené, ak deti svojim rodičom tak veľmi dôverujú. Ak hovoríme s našimi rodičmi o všeličom možnom, nemali by sme s nimi hovoriť práve o tom najdôležitejšom rozhodnutí v tomto živote? A nemali by sme sa s tým zveriť, tým, ktorých Boh Pán ustanovil, aby zvestovali Božie Slovo? Ak sa chceme stať a byť Cirkvou, na ktorej spočíva Božie požehnanie v plnej miere a rozsahu, tak musia byť aj tieto veci usporiadané a nájsť svoje miesto tak, aby nikto na nič nenarazil, ale aby bola v našom strede harmónia. Je prirodzené dôležité, aby boli všetci svojim deťom príkladom, a k tomu Boh daruje bohaté milosť.

Ďalej tu stojí napísané:

„Boh nás nepovolal k nečistote, ale ku posväteniu.“

A potom ďalej:

„...kto týmto pohŕda, nepohŕda človekom, ale Bohom. Tým istým, ktorý vám dáva do srdca Svätého Ducha.“

Pavol o tom ešte píše v 1. Korinťanom 7 vo verši 37, kde stojí, čo všetci poznáte:

„Kto je však vo svojom srdci pevne rozhodnutý a nie je ničím nútený, ale je slobodným pánom nad svojou vlastnou vôľou a pevne sa rozhodol, zachovať svoju dcéru – pannu, dobre robí.“

Kto to číta, ten jasne vidí, že čo sa týka rodičov a obzvlášť dcér, je rodičom skutočne prenechané rozhodnutie, či svoju dcéru niekomu dajú alebo nie. Nie je to tak, ako si dnes myslia, že sa dcéry môžu jednoducho samy rozhodnúť, čo chcú a ako chcú, ale majú sa podriaďovať Bohu a Jeho Slovu a zachovať sa podľa rozhodnutia rodičov. Možno by som mal k tomu prečítať ešte verš 36:

„Ale ak niekto myslí, že neslušne robí voči svojej dcére – panne, ak by mala nevydatá prejsť svoj kvetúci vek, a ak treba, aby sa tak stalo, nech urobí, čo chce, nehreší, nech sa vydajú. Ale ten, kto sa vo svojom srdci pevne rozhodol a nie je nútený, ale má moc ohľadom svojej vlastnej vôle a usúdil vo svojom srdci, zachovať svoju pannu, dobre robí.“

Nuž, čo by dnes povedali naše dcéry, ak by sme im povedali: „Naše rozhodnutie je, aby si ostala nevydatá“? Na druhý deň by skočili zo strechy. Ale čo na to hovorí Božie Slovo? Vidíme, ako ďaleko sa môžeme vzdialiť od Božieho Slova. Dnes si mládež skutočne myslí, že je múdrejšia ako starší a že všetko dokážu – a aký je dôsledok? Potom nám prší do domu. Ale nič z toho sa viac nesmie diať, stačí jednoducho dospieť k tomu, že necháme vo všetkých veciach platiť Pánove Slovo. Nemôžeme jednoducho povedať: „Verím Božiemu Slovu a tomu, čo hovorí o vytrhnutí.“ To je nádherné, ale **ak sme vedení späť k Božiemu Slovu, tak musíme veriť každému Božiemu Slovu tak, ako je napísané, a až potom bude na nás všetkých môcť spočívať celé Božie požehnanie.**

[Späť k téme manželstva]

Takže nie behať medzi našou mládežou od jedného k druhému, ale vyčkať, až príde správny čas, tak aby vám nemohol nikto nič vyčítať. A poviem vám dnes slobodne – a nie len aby som to povedal – ja sám by som mal sám pred sebou toľko rešpektu a v žiadnom prípade by som si nevzal dievča, ku ktorej sa niekto iný už nejakým čo i len najmenším spôsobom priblížil. **Dievča, ktoré máš v úmysle žiť v šťastnom manželstve: Drž sa ďaleko od každého brata, až kým nemáš istotu, že prišla tvoja hodina a tvoj čas!**

Ak by som ja nebol prvý muž, ktorý moju ženu pobozkal, nikdy by som si ju nevzal. Nikdy by som si ju nevzal. Teraz môžete povedať: „Môžeš určiť takéto pravidlo?“ Nuž, ja neviem, či môžem, ale toľko viem, že muž nemá rešpekt pred ženou, ktorá je raz tu a raz tam, raz tu a raz tam... žiadny rešpekt. Každé mladé dievča, ktoré si praje muža, ktorý si ju bude vážiť a ceniť – drž sa ďaleko od všetkého zlého a nepúšťaj sa do ničoho, až kým nepríde hodina, keď pred Bohom a ľuďmi vieš... Inak úcta muža k vám rýchlo pominie. Mnohé ženy sa čudujú, že ich muži nemajú pred nimi úctu. Ale pred ženou alebo dievčaťom, ktoré je raz tu, raz tam, raz inde... a ja som potom ten posledný, ktorý sa k tomu dostal? Nie. Muž, ktorý má sám pred sebou a pred Bohom rešpekt, bude najprv veľmi jasne premýšľať, nebude sa pozeráť sem a tam, ale najprv priloží toto duchovné meradlo, aby vedel, ako tieto veci stoja v Pánovi. To bolo moje meradlo, nič iné – škola, vzdelanie, schopnosti a všetko ostatné je vedľajšie. To, čo Boh učinil, to je rozhodujúce a na to máme hľadiť.

Mladé sestry, v žiadnom prípade sa nepúšťajte do hľadania muža! To je to najsmiešnejšie a to najponíženejšie, čo vôbec môže dievča urobiť. Keď však príde váš čas, tak na dvere zabúcha ten správny brat a vaše srdce sa tiež rozbúcha. Ale potom má biť pre jedného a nie pre dvoch alebo troch. Nie, musíte vedieť, ktorá je Božia cesta pre váš život.

To všetko majú mladí ľudia v rukách, aby mohli viesť šťastné, od Boha dané manželstvo.

Hovorím však ešte raz – od každého mladého človeka záleží, ako bude manželstvo vyzeráť. Verte mi to a prijmite to ako slovo napomenutia, ako slovo, ktoré je mienené len dobre. Absolútne do ničoho sa nepúšťajte, pokiaľ nemáte istotu: „Toto je ten, ktorého Boh pre mňa určil.“ A potom nech je od vás vzdialené konať tak, ako je to v našom čase bežné, za čo sa k smrti hanbíme. Časy sa zmenili, Božie Slovo však ostáva to isté. Môžete povedať: „Brat Frank, to bolo pre babičky a deduškov.“ **To, čo Boh určil pre babičky a deduškov, to určil pre deti a vnúčatá a podľa toho sa máme napraviť!** Budete mi vďační, lebo budete mať na svojich cestách šťastie a bude na vás spočívať Božie požehnanie a nebudete sa musieť pýtať, prečo je to tak alebo inak, ale budete vedieť: „Tu spočíva požehnanie všemohúceho Boha.“ A to je tá cesta, o ktorej sme čítali:

„Čím očistí mládenec svoju cestu? Tým, že sa bude chovať podľa Tvojho Slova.“

A Biblia hovorí, ako sme čítali:

„Každý hľadaj alebo získavaj svoju ženu, nie v nejakej vášnivej žiadosti, ale v posvätení a počestnosti.“

To k tejto téme hovorí Božie Slovo. Nikde nie je napísané: „Sestra, hľadaj si muža v poctivosti a svätosti.“ Nie! Ona je tá hľadaná, ona bude odvedená, ale predtým čaká doma, až príde jej hodina a jej deň. A len ak máte všetky tieto veci v úcte, potom bude manželstvo požehnané a dobré. Človek sa o to nemusí namáhať, Boh ho požehnal a ono zostane požehnané. **Sú však dané podmienky a tie musia byť bezpodmienečne splnené.** A kto sa nechá Božím Slovom napraviť, ten bude žať požehnanie. Veľmi bohaté požehnanie.

Ak si niekto myslí: „Ach, to nejak zvládnem!“ Kto však potom zvládne tú bolesť srdca? Prečo je tak mnoho núdze, niekedy ešte aj v manželstvách veriacich? Pretože úcta a rešpekt jedného

pred druhým sa vytratili, a pretože majú námahu, aby bol jeden s druhým, pretože úcta a rešpekt zmizli kvôli nejakým ľahkomyselným veciam. Ale Božie Slovo dáva i v týchto veciach odpoveď, napráva a aj tieto veci urovná. A Boh nám všetkým pomôže a obzvlášť mladým.

Na tomto mieste sme hovorili o takmer všetkých biblických témach. Prečo by sme nemali raz slobodne a otvorene hovoriť aj o tejto téme tak, ako sme to urobili aj dnes večer?

Ešte raz, milí mladí bratia, verte mi, naše srdcia sú vám naklonené. Nechceme, aby na vás prišlo utrpenie, ale radosť a požehnanie všemohúceho Boha. Ale ešte raz vám kladiem na srdce: Než začnete klopať na nejaké dvere, strávte najprv mnoho času v modlitbe. A modliť sa za to nemusíte vôbec začínať skôr, než budete na to dosť starí, nie 16 alebo 17-roční, a aj ak máte viac ako 20 rokov, ešte máte čas, až kým ste si istí, keď sa tá vec priblížila na dosah. Nerobte veci, ktoré by vás uvrhli do núdze. A keď sa potom modlíte, modlite sa vážne – pred všemohúcim Bohom – a On iste vypočuje a dá vám na srdce, čo máte konať a tej dotyčnej určite tiež. Ešte som nepočul, že by človeku, mladému mužovi, ktorý mal istotu, že je dievča určené pre neho, keď potom za ňou prišiel, ona povedala nie. Ale táto istota tu jednoducho musí byť a Boh vám ju musí vložiť do srdca. On neprichádza skrze nejaký sen alebo iné veci. Sny majú iný význam. Tu sa nejedná o sny, ale o skutočnosť, a preto nám Boh musí z milosti pomôcť.

Ale ako sme povedali, najprv musíme vyčkať na správny čas, aby sme sami seba neuviedli do núdze. Prv než podniknete jediný krok, musíte najprv nadobudnúť istotu v modlitbe pred Božou tvárou, pretože mladému veriacemu mužovi sa nepatrí dávať dievčaťu sľuby a potom ju nechať sedieť, to sa nepatrí. To, čo hovoríme, musí byť povedané pred Bohom, a aby sme to mohli povedať, musíme mať potrebnú zrelosť a nie povedať niečo len tak detinsky. Musíme byť dostatočne starí, aby sme tieto veci vôbec mohli konať vedomí si zodpovednosti, a potom to bude správne. Nech nám je cudzie dať dievčaťu sľub a potom ju roky utešovať. Čo by to bolo? To sa veriacemu vôbec nepatrí. Preto mlčky postoj, choď a vyčkaj, až kým príde správny čas. Hovoriť môžete aj potom, keď už viete, že vaše áno je áno a že sa na to môžete spoľahnúť. Potom bude cesta šťastného spoluzitia vyrovnaná.

Mám nádej, že nám všetkým, ktorí sme dnes tu, či starí, alebo mladí, bolo nejako pomôžené a dobre učinené. I tým, ktorí nie sú ženatí, lebo Božie Slovo nám má vždy čo povedať, a ak sa pred Ním skloníme, už vtedy sme požehnaní požehnaním všemohúceho Boha.

Nech nám Pán pomôže a daruje milosť, aby sme v budúcnosti, čo sa tohoto rozhodnutia týka, skutočne vedeli počkať na správny čas, šli pred Pánom do modlitby a že by naše jednanie skutočne nebolo žiadne sem a tam, žiadne utešovanie, ale že by bola táto vec pevne v srdci rozhodnutá a že by sme skutočne mysleli vážne to, čo hovoríme, a tá dotyčná by sa na to mohla spoľahnúť a nebola by opustená. Nikto by sa v tejto veci nemal zadlžiť, lebo Boh sám je pomstiteľ takej veci.

Iné veci môžeme pokojne meniť, ale túto vec nie. Nikto nemôže dlho behať sem a tam, Boh musí do nášho srdca v modlitbe vložiť rozhodnutie, podľa ktorého jednáme, a potom uvidíme, že Boh k tomu dá Svoje požehnanie a milosť.

Pán nech je s nami všetkými a obzvlášť s našimi mladými. Dnes by bolo najlepšie a najkrajšie, ak by sa dnes naša mládež mocne modlila a Pánovi ďakovala za Jeho sväté a drahé Slovo. K tomu povstaneme.

Nebeský Otče, cítime Tvoju prítomnosť a Tvoje požehnanie. Ó, Bože, prosím Ťa, verný Pane, nenechaj toto Slovo navrátiť sa prázdne, ale nech vykoná to, k čomu si ho poslal. Ó, Pane nech sú rany uzdravené, ó, Bože, aby mohol byť v našich srdciach Tvoj pokoj a z milosti nás riadiť. Nech tento pokoj Boží nastane v rodinách, manželstvách a v každom srdci. Ó, Bože, verný Pane, prosíme ešte raz, daruj všetkým milosť, aby si toto napomenutie Tvojho Slova zobrali k srdcu, že by boli zachovaní od utrpenia, ó Bože. Nech si nikto nemyslí, že si môže so svojím osudom robiť čo chce. Môj Bože, náš život je v Tvojich rukách, všetko leží v Tvojom požehnaní a Tvoje Slovo nám hovorí, ako na nás Tvoje požehnanie môže prísť – totiž pokiaľ sa držíme Tvojho Slova. Ó, Bože, nech je toto postoj našich mladých bratov a sestier, nech sa vo svojom srdci pevne rozhodnú nechodiť po svojich vlastných cestách, ale iba po tých Tvojich. Ďakujeme Ťi za to a klaniame sa Ti v mene Ježiša. Amen.